

накарва мисленіе-то ни да ся зазира на едно кое да было, на утвърждене или отрицаніе, и не му допушта да прѣминува отъ еднж-крайность на другж: слѣдователно кога ся запазва тоя законъ, то ся запазвать и други-ти закони: зачто-то кой-то утвърждава свое-то прѣдставленіе на такъво основаніе, отъ кое-то види, че прѣдставлява нѣчто си такъво, какво-то е; той не ще иде едно-то и сжщо-то да утвърждава и да отрича (законъ за противорѣчіе), не ще едно-то и сжщо-то да прѣдставлява и такъво и онакъво (законъ за тожество) и не ще иде да ся отбива, както отъ утвърждене, така и отъ отрицаніе (законъ за исключеніе трете-то). Нъ за твърдж опорж на мисль-тж, коя-то не допушта въ мисленіе-то никакво колебаніе; ище ся достаточно основаніе; по това тоя законъ е и нарѣченъ законъ за *достаточно основаніе*. Обаче достаточно-то може да има различни стѣпени и ти произвождатъ и различни убѣжденія, а по имя: има убѣждене, кое-то унищожява всяко сжмнѣніе затова, че нѣкое си наше прѣдставленіе може нѣкога си да ся измѣни; има убѣждене, кое-то неизгонва съвършено това сжмнѣніе, и има убѣждене, кое-то почти ся задавя отъ сжмнѣніе. Оттука происхождатъ слѣдующы-ты свойства у наши-ты прѣдставленія. *Очевидность, достовѣрность и вѣроятность.*

ТРЕТЕ ОТДѢЛЕНІЕ.

Разнообразны видоизмѣненія на мысли-шы.

а) Понятія (науми).

§. 48.

Всичко, что си прѣдставляваме непрѣмѣнно съ нѣчто си *забѣлѣжяме* въ съзнаніе-то. Това, что-то